

BILD LARS TUNBJÖRK >>>

Det börjar på samma sätt som det slutar. Så tänker vi när vi sitter där på nästan exakt samma uteservering som vi träffades på första gången. Men den nya ägaren har bytt ut plastborden mot träbord och printat ut prydliga menyer och nu har vi fullständiga rättigheter säger servitören och ler som om de efter år av kamp äntligen fått rösträtt. Vi beställer varsitt glas vitt vin innan vi möter varandras blickar och försöker le. Det finns såklart tusen saker att be om ursäkt för och tusen saker som ska redas ut men ingen av oss vågar börja så istället pratar vi om väder och vind och hur går det på jobbet och trivs du i Berlin. Så plötsligt tittar du på mig och säger: Snälla. Kan vi inte glömma allt som har varit. Bara för ikväll.

Och vi skålar för det och beställer in nya vinglas. Och shots. Och drinkar. Skål för att tiden går. Skål för att det äntligen är sommar! Skål för att du precis haft namnsdag! Vi lämnar vårt förflutna bakom oss. Vi har nuet bubblande i våra ådror.

När det börjar regna kastar vi oss in i en taxi och åker till nästa bar och sen till nästa och när natten börjar bli gryning står vi på ett trångt dansgolv och rör oss i takt till mullrande basgångar. Skålningar vrålas lite för nära örsnibbar, tomma glas krossas till splitter. Skål för taxibilar! Skål för rökmaskiner! Skål för ljumma sommarregn! Bara ibland snuddar vi varandras underarmar. Bara ibland möter vi varandras blickar lite för länge. Vi skrattar som förr och dricker som förr och dansar som förr och inget har förändrats. Vi har inte åldrats en dag. Vi har inga ögonrynkor. Vi har exakt samma kroppar. Vi har aldrig svikit varandra, vi har aldrig sårat varandra, vi har aldrig varit i närheten av att tänka tanken på att vara otrogna. Det här är första kvällen. Det här är första pirret. Det här är första chansen att starta om på nytt.

Till slut hamnar vi i en soffa i ett mörkt hörn. Kinder snuddas, läppar öppnas. Vi ska precis kyssa varandra för första sista gången när vi plötsligt kommer av oss. Vi stirrar rakt in i varandras vanställda gap. Vi ser de gulnade tandraderna, det variga köttet, kroppens pulserande innanmäte. En gröngul beläggning av svek på tungan. Rester av förolämpningar mellan tänderna. Lagning på lagning som försöker dölja fyllebråk och falskhet.

Tiden är tillbaka.

Och allt är för sent.

Vi flyger upp ur soffan och går baklänges mot det varma dansgolvet. Glas-splitter blir till glas, rök sugts in i rökmaskiner. Gryningen blir natt medan vi skakar våra grånade tinningar i otakt till tusen baklängeslåtar. Vi spyrt ut drinkar i tomma glas och ställer tillbaka dem på bardiskar. Sen går vi med ryggen före ut genom dörrar som öppnas automatiskt och tvingar in våra lönnfeta kroppar i taxibilar som backar tillbaka mot uteserveringen där vi nästan träffades första gången. Servitören ger oss pengar som vi stoppar ned i våra plånböcker. Tunga regndroppar lämnar pölar och sugts upp i himlen. Svart grus blir grått. Barnfamiljer cyklar baklänges. Träbord blir plastbord. Tårar rinner långsamt uppför våra kinder.

Till slut sitter vi där igen helt nyktra. Med tusen ursäkter och tusen saker att reda ut. Och vi tänker att på något sätt så börjar och slutar det alltid på samma sätt.

TEXT JONAS HASSEN KHEMIRI